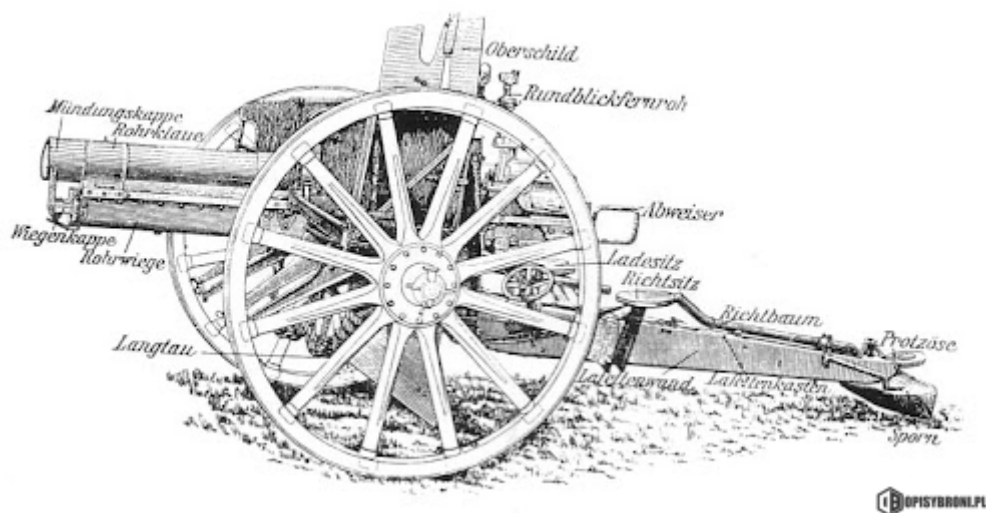

7,7 cm FK 96 n.A.

77 mm Działo polowe 7,7 cm FK 96 n.A.

Historia konstrukcji

Niemiecka armata polowa (z niemieckiego Feldkanone), która była przez Armię Niemiecką używana na masową skalę w okresie I Wojny Światowej. W sierpniu 1914 roku Cesarstwo Niemieckie posiadało na stanie aż 5 086 tych dział. Mimo wystarczających parametrów balistycznych i taktycznych dział FK 96 n.A., to jednak nie była przystosowana do prowadzenia tzw. wojny pozycyjnej, dlatego też od 1916 roku na wyposażeniu niemieckiej armii znalazła się nowa armata polowa o dłuższej lufie, oznaczoną jako 7,7 cm FK 16, która również znajduje się w Muzeum Obrony Wybrzeża w Świnoujściu.

Muzeum Broni Panczernej – Poznań

Bardzo ciekawa jest historia wprowadzenia tej armaty do uzbrojenia w niemieckich siłach zbrojnych. W 1896 roku Armia Cesarstwa Niemiec wdrożyła do swojej służby nowy model lekkiego działła polowego, oznaczoną pierwotnie jako 7,7 cm FK 96 (kaliber 77 mm), która przypominała już tradycyjne konstrukcje o nieruchomym łożu, kiedy to po jednym strzale cofała się na swoich kołach cała armata (brak systemu oporo-powrotnego). Jednak rok później za sprawą Francuzów szybko się okazało, że posiadany sprzęt artyleryjski jest przestarzały konstrukcyjnie. Francuskie działko polowe Mle. 97 (w Wojsku Polskim wz.97) posiadało nowoczesny system oporo-powrotny, było celne i bardzo szybkostrzelne. Po każdym wystrzale z działka cofała się lufa z łożem, natomiast podstawa armaty pozostawała nienaruszona. Zmusiło to Niemców do działania.

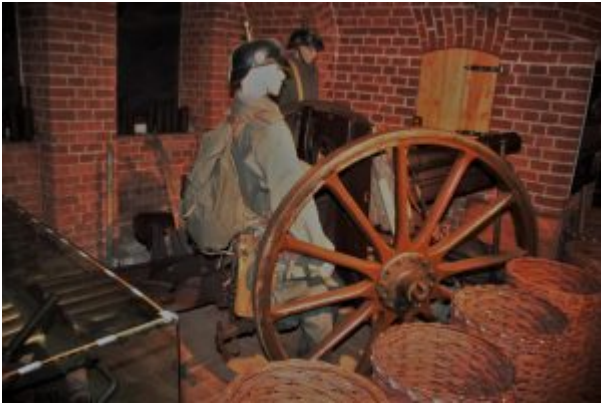
Należało wdrożyć odpowiednie działko polowe o porównywalnych

możliwościach balistycznych i technicznych, które miało się stać odpowiedzią na francuski „wynałazek”, a sprawa była bardzo ważna. Jednak, z powodu kosztów lub pośpiechu (albo z tych dwóch faktów), niemieccy konstruktorzy postawili na głęboką modernizację posiadanej armaty starego typu. Do 1904 roku przerobiono niemal wszystkie armaty starego typu, gdzie pozostawiono tylko stary model lufy i koła. Nowe elementy składały się z nowego łoża, zastosowania oporo-powrotnika, zamka oraz pancерnej tarczy, która miała chronić niemieckich artylerzystów, przed ostrzałem z ręcznej broni strzeleckiej. „Nowe” (zmodernizowane) działa otrzymały oznaczenie 7,7 cm FK 96 n.A. – od niemieckiego neuer Art, czyli „nowego wzoru”. Z powodu strat wojennych, część dział była już produkowana od podstaw w nowym wzorze, jednak balistycznym niemieckie działo połowe nie mogło się równać z francuską konstrukcją, które potrafiło strzelać dalej i celniej.

W odrodzonym Wojsku Polskim niemieckie działa, które oznaczono jako 77 mm armata połowa wz.1896. Armaty te pochodziły większości z niemieckich składnic, znajdujących się na terytorium Śląska oraz Wielkopolski oraz zdobytego podczas toczących się z siłami niemieckimi po zakończeniu I Wojny Światowej walk. Armaty te znalazły się m.in. na wyposażeniu 1. oraz 2. plutonu 1. Baterii z 1. Dywizjonu Artylerii Konnej. W 1937 roku armaty, które jeszcze znajdowały się w składnicach uzbrojenia Wojska Polskiego trafiły w ręce żołnierzy hiszpańskich, walczących po stronie Republiki (wraz z posiadaną amunicją). Natomiast armaty te służyły w niemieckiej Reichswehrze do połowy lat 20.-tych XX wieku.

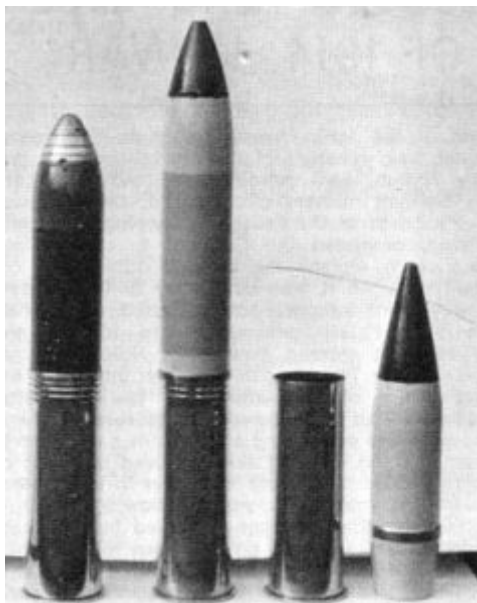

Muzeum Obrony Wybrzeża w Świnoujściu

Podstawowe dane taktyczno-techniczne

- Kaliber – 77 mm
- Długość lufy – 2 080 mm (L/27)
- Donośność – do 7 000 metrów
- Prędkość początkowa wystrzelonego pocisku – do 465 m/s
- Masa działa – w pozycji bojowej 1 020 kg (inne dane 1 220 kg)
- Kąty ostrzału armaty – w pionie od -12 stopni do +15 stopni, w poziomie 4 stopnie

Autor – Dawid Kałka

Bibliografia

1. Muzeum Obrony Wybrzeża w Świnoujściu
2. Muzeum Broni Panczernej w Poznaniu
3. https://pl.wikipedia.org/wiki/7,7_cm_FK_96_n.A.